

AYŞE ERBULAK

Kanlı Kanatlar

Eksik Parça Yayınları

Kanlı Kanatlar

Ayşe Erbulak

© 2026

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Editör: **Demet Çaltepe**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

PR ve Halkla İlişkiler: **Ebru Ünal**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Nisan 2026

ISBN: 978-625-8600-36-0

Türkçe yayın hakları, Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Bu eser yazarın özgün üretimidir; yapay zekâ ile oluşturulmuş herhangi bir içerik kullanılmamıştır.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

AYŞE ERBULAK,

Yazılı ve görsel medyada;

Günaydın, Güneş ve Sabah gazeteleri, Kanal 6, Show TV ve Kanal D’de çalıştı.

Rol aldığı tiyatro grupları;

İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatroları, Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu, Duru Tiyatro, Tiyatro Kedi, SfrPztf Tiyatro,

Skatval ve Stjørdal Tiyatroları (Norveç)

12 yıl kaldığı Norveç’ten Türkiye’ye dönünce TRT de 200 bölüm canlı yayında” Anne-Çocuk” programını sundu.

KİTAPLARI;

Çok Şekerli Ölüm,

Limoni Ölüm,

Ödüüllü Ölüm,

Dokuz Oda Cinayetleri, (İngilizceye çevrilmiş ve Kanada’da da yayınlanmıştır)

Anne Bak Kim Geldi,

Cinayet Sınıfı Başkanı,

Cinayet A.Ş.

Gönüllü Sürgün (Farsçaya çevrilmiş ve İran’da da yayınlanmıştır)

Anne Bak Ölüm Geldi

Aile Cinayetleri

Kanlı Kanatlar

Yazarlığının yanı sıra Norveççe – Türkçe çeviri ve ülkemizi ziyaret eden birçok yabancı yazara moderatörlük yapmaktadır. Trondheim Krimfestivali’nde ülkemizi ilk ve tek Türk yazar olarak temsil etmiştir.

ÇEVİRİ KİTAPLARI;

Yakında Geliyorum

Seni Yarın Özleyeceğim

Gecenin İçinden

Kendinden Feminist Olarak Bahset

Hayatın Tüm Renkleri

Büyükanne Yağmurda Dans Etti

Bir Sürüngenin Anıları

Yetişkinler İçin

Genç Olmak

Septoloji

Nobel Ödüllü Yazar Jon Fosse'nin OYUN adlı tiyatro eserini ilk kez dilimize çevirmiş olup, Norveçli başka oyun yazarlarının da oyunlarını çevirmek üzere anlaşma yapmıştır.

14 yıldır aralıksız oyunculuk ve yazarlık eğitimi veren ERBULAK EVİ'nin kurucusu ve yöneticisidir.

Gerek yazar gerek oyuncu olarak çeşitli ödüller almıştır.

Altan'larıma...

OKURLARIMA...

Çok sevgili okurum,

On dört yıl önce başladığım “polisiye yazarlık” serüvenimin en zor kitaplarından birini yazıp size teslim ettim. Bu sürede bana rol model oluşturan polisiye edebiyatının büyük ustaları Ahmet Ümit, Osman Aysu olmak üzere birçok yerli yabancı yazarla aynı panelde yan yana söyleşiler yaptım. Ayrıca polisiyenin en gelişmiş ülkelerinden biri olan Norveç’te Polisiye Festivali’nde ülkemizi temsil ettim ve bunları birer ödül olarak kabul ediyorum.

KANLI KANATLAR yazarken zorlandığım bir kitap oldu ancak ben diğerlerinden daha farklı olmasını ve çitayı biraz daha yükseğe taşımayı istedim.

“Katil Kim” sorusunu sormanıza gerek kalmayacak, zaten akıllı bir okur katili çabucak keşfedecek, ben size tüm ipuçlarını sundum.

Bu romandaki bazı kişiler gerçek, bazı olaylar da gerçeğe yakın ama yarıdan çok daha fazlası benim hayal ürünü.

Romanda birbirini tanımayan insanların, ailelerin hayatlarının nasıl keşiştiği ve kişilerin nasıl birer canavara dönüştüğünü anlatmaya çalıştım.

“Kanlı Kanatlar” benim polisiye – gerilim üzerine yazdığım bir kitap. İsterseniz okuduktan sonra bir banka bırakın, bir başka biri okusun, isterseniz polisiye koleksiyonunuzun en kıymetli köşesine yerleştirin.

Kitap okuma oranının çok az olduğu ülkemizde ben yazmaya devam edeceğim. Çok zeki bir okur kitlesine hizmetin görevim olduğunu düşünüyorum.

Ben hayal ettim, yazdım, Eksik Parça Yayınları bastı, İki A Dağıtım kitabevlerine ve kitap satılan web sitelerine ulaştırdı.

Okuduktan sonra sosyal medya hesaplarınızda paylaşmak isterseniz #kanlıkanatlar kullanırsanız çok sevinirim.

Kitabın sonunda bir teşekkür listem var ama ben ilk teşekkürü siz okurlarıma etmek istiyorum. Yıllardır mesajlarınızla, imza günlerimdeki enerjinizle beni hep motive ettiniz. Buraya kadar sizlerle geldim, buradan sonra da birlikte yürürüz umuduyla,

Bundan sonrası sizde...

AYŞE ERBULAK

BU ROMANDAKİ KİŞİLER

DAMLA

Avustralya'da mühendislik okumuş, ardından orada evlenmiş bir Türk kadını.

JOHN HARRIS

Avustralyalı. Melbourne'ün en büyük hastanelerinden biri olan Royal Melbourne Hospital'da Onkoloji Bölümü başhemşiresi. Damla ile evli.

CHARLOTTE HARRIS

Damla ve John'un evlatlık çocukları / Star Kolejii'nde okuyor.

OLIVER HARRIS

Damla ve John'un evlatlık çocukları, Charlotte'nin biyolojik kardeşi.

AMELIA HARRIS

Charlotte ve Oliver'in en küçük biyolojik kardeşleri

ALICE MADELEN

İsveç Konsolosu'nun kızı / Star Kolejii'nde okuyor

POYRAZ

Dünyaca ünlü çikolata ve şekerleme markasının Türkiye Genel Müdürü'nün oğlu / Star Kolejii'nde okuyor

MUSUKURA

Gambiya Dış İşleri Bakanı'nın kızı / Star Kolejii'nde okuyor

TUĞBA – TUĞÇE

İkizler / Star Kolejii'nde okuyor

OZAN

Avukatın oğlu / Star Kolejii'nde okuyor

ZOZAN

Mardinli büyük bir aşiret ailesinin kızı / Star Kolejiinde okuyor

KEREM

Anne babası çok ünlü bir çocuk / Star Kolejii'nde okuyor

DEFNE

Babası ülkenin en çok vergi veren sanatçısı / Star Kolejii'nde okuyor

DOĞAN VE GÜNER

Osman'ın anne ve babası

OSMAN

Doruk'un kuzeni, doktor

ZEYNEP

Osman'ın karısı

AVNİ VE SUNA

Damla'nın anne ve babası

HASAN VE SEDA

Doruk'un anne ve babası

HASAN – AVNİ – DOĞAN

3 erkek kardeş

EROL AKBAYKAL

Modacı ve gösteri kostümlerinin dikildiği atölyenin sahibi

LARİSA

Rus bakıcı

MEHMET KEMAL KÜRELİ

Aslan'ın babası, Deniz Kuvvetleri'nden emekli, ASİLDAĞ kurumunun içindeki ASİL ekibinin kurucusu

DORUK

ASİL ekibinin elemanı, sahada yerine bilgisayar başında çalışıyor.

Bilgisayar Mühendisi, Boğaziçi Üniversitesi'nden birincilikle mezun.

ASLAN

Makine Mühendisi

Güvenlik güçleri özel biriminde gizli görevde çalışıyor.

Evli

KORKUT

Denizci & Denizaltıcı

Elektronik Mühendisi

Ailesi cami kapısına bırakmış

Yetiştirme yurdunda okurken Deniz Harp Okulu'nu birincilikle bitirmiş. Ardından Amerika Birleşik Devletleri Monterey'deki Deniz Kuvvetleri Lisansüstü Okulu 'Naval Postgraduate School'da elektronik mühendisliği eğitimi almış. Ülkeye geri geldiğinde, teğmenliği sırasında bir kavgaya karışmış ve ordudan atılmış.

Amatör olarak seramik yapıyor, toprakla uğraşmak ona iyi geliyor.

Hiç sevmediği işlerde, büyük firmaların teknik bölümlerinde çalışıyor. Bu sayede yolu Doruk ve Aslan ile kesişiyor. Üçü, baştan anlaşmasalar da sonra sıkı dost oluyorlar.

1. BÖLÜM

Mezuniyet

O günün büyük bir gün olduğu dışardaki aşırı hareketten ve insan kalabalığından belliydi. Bu heyecanlı ve güzel güne hemen herkesin hazır olduğu da açıkça ortadaydı. Sayısı hayli fazla resmi ve sivil güvenlik araçları, tepede dronlar, ellerinde telsizle dolaşan insanlar binayı çepeçevre sarmıştı. İstanbul'un en eski ve en prestijli okulu olan Star Koleji'nin kapısında insan duvarından meydana uzanan bir güvenlik koridoru yerini almıştı. Kapıya gelen kız çocuklarının masallardaki prensesleri andırdığı tüllü, şifonlu, kelebekli kanat kıyafetlerinden, erkek çocuklarının ise orta çağ filmi prensleri gibi giyinmiş olmalarından da anlaşılacağı gibi özel bir gün için gelmişlerdi. Okulun ana girişine bakan sokağı tamamen araç trafiğine kapatmışlardı. Sadece binaların hemen yanındaki otoparka, telefonlarından QR kodunu okutan araçlar ve içindekilerin adları görevlilerin elindeki listeye uyanlara izin veriliyordu.

İstanbul'un merkezinin biraz dışında, Zekeriyaköy'deki bu okula ilk defa giren biri, burayı Avrupa veya Amerika'nın dizi ve filmlerinde gördükleri okullardan biri sanırdı. Küçük bir korudan geçtikten sonra birbirlerinden oldukça ayrı duran kırmızı tuğlalı binalar ortaya çıkıyordu. Ağaçlar, çiçekler ve yeşillik mekâna hakimdi. İçeri ilk giren, kaç yaşında olursa olsun, yeniden öğrenci olup orada okumak isterdi. Güvenliği sağlayan çoğu görevli içinden "ulan milletin çocuğunu nasıl okullarda okutuyor, biz kendimizinkini okutabilmek için bu zengin çocuklarına bekçilik yapıyoruz," düşüncesi geçiyordu.

Kampüsün üstünde uçan birden fazla dron güvenliğe katkı sağlarken, elde edilen görüntüler aynı anda polis teşkilatına, özel birime, okulun kendi güvenliğine, İsveç Konsolosluğu'na, Afrika'nın en küçük ülkesi Gambiya'ya, ülkenin en büyük beş altı holdinginin de özel güvenlik birimlerine ulaşıyordu.

Bu aşırı önlemlere en çok İsveç Konsolosu şaşırmişti. Dört yıllık görev süresi kızının tam da orta eğitimine denk gelince hiç düşünmeden kızı Alice'i Star Koleji'ne vermişti. Kızı, okulun İngilizce eğitiminin yanı sıra İspanyolca da öğrenmiş, kısa sürede edindiği arkadaşlar nedeniyle Türkçe'yi de çok iyi düzeyde okur, yazar ve konuşur hale gelmişti. Bu yıl Türkiye'deki son görev yılıydı. Okul bittikten hemen sonra Marmaris Bozburun'dan bir tekneyle Yunan Adaları'nda geçecek, İsveç'ten gelecek iki akraba aile ile tatil yapacak, sonra da kısa bir süre kendi vatanlarında vakit geçirmenin ardından, bir sonraki görev yeri olan Madrid'e gideceklerdi. Alice'in daha İspanya'ya gitmeden o dili öğrenmesi de çok iyi olmuştu. Karısı tüm eşyalarını aylar önceden hazırlayıp İsveç'e yollamıştı bile. İlk yıllar İstanbul'un en eski semtlerinden olan Beyoğlu'nu sevseler de, Avrupa'ya iltica etmek isteyip vize alamayan Orta Doğulu mültecilerin kapılarına yığılması, binanın önünde sürekli duran panzerin varlığı ve kızlarının okula polis eskortu eşliğinde gitmesi onlarda ciddi rahatsızlık oluşturmuştu. Kendi ülkelerinde kraliyet ailesi bile böyle dolaşmazdı.

Alice, o sabah heyecan içinde uyanmıştı. Mezun olacak iki sınıf olarak çok özel bir dansa hazırlanmışlardı. Sonra da hepsi cüppe ve kep giyip tek tek diplomalarını alacaklar, aileler o anı ölümsüzleştirecek, sonra da keplerini havaya fırlatacaklardı. Mezuniyet organizasyonunu yapanlar o gün için bir masal konsepti hazırlamışlardı. , Kostümler biraz "Game of Thrones" biraz da "Lord of the Rings" filmlerini andırıyordu. Önemli olan çocukların mutluluğu idi. Onlar surat asmayınca aileler için her şey yolunda demektir. Bu yüzyılın çocukları gülmeyi sevmiyor ve kolay mutlu olmuyordu.

"Her istediğini alırsan yüzü gülmez tabii ki," dedi dünyaca ünlü büyük şekerleme fabrikasının Türkiye Genel Müdürü'nün eski karısı yıllarca evli kaldığı eski kocasına.

“İstemeye fırsatı bile olmuyor, hemencecik alıyorsun. Aldıklarınla onu satın alabileceğini düşünüyorsun. Bu yıl kaç kursa yazdırdık, büyük paralar ödedin, her şeye bir kulp buldu, yarım bıraktı. Sanki mezuniyetten sonra Milano’da bir yıl dayanıp okuyacak. Daha liseye başlayacak. Bana kalsa yurt dışı üniversiteye giderken daha makul olacaktı. Bak gör orada da kalmamak için bin bahane bulacak. Henüz bir çocuğun sorumluluğunu bile taşıyamamışken ve pedagoğun ‘psikiyatriste götürün, ilaç desteği şart’ dediği bir durumda; yabancı bir kadından doğacak o bebeğe nasıl bakacaksın?”

Dünyanın en büyük şekerleme ve çikolata fabrikasının Türkiye Genel Müdürü eski karısıyla birlikte aynı arabada kep atma törenine gitmeyi kabul ettiğine bin pişman olmuştu. Bunu oğulları istemişti. Artık yurt dışında okuyacağı için öz anne ve öz babasını birlikte görmek istemişti Poyraz. Babasından oldukça genç Rus üvey annesi hamileliğinin son günlerinde olduğundan katılamayacağını bildirmişti. Zaten kimse de onun gelmesini istemiyordu. Orta yaşı geçmiş olmasına rağmen yeniden çocuk sahibi olmaya zorlanmış ve yaptığı evlilikten çoktan pişman olmuş baba dahil.

Bugün keplerini havaya fırlatacak olan diplomat, iş insanı ve nüfuzlu kişilerin çocukları için alınan üst düzey güvenlik önlemleri, dışarıdan bakan biri için aşırı abartılı görünebilirdi. On dört, on beş yaşlarındaki çocuklar bugün ortaokul mezuniyet diplomalarını alacaklardı. Çoğunun bundan sonra alacağı eğitim çoktan planlanmıştı. Mezunların yarısından fazlası Avrupa ve Amerika’da eğitimlerine devam edecek, çoğu aile şirketleri için yetiştirilecek, bazıları da büyük holdinglerde çalışmak için hazırlanacaktı. Aralarında sanatla ilgilenen sadece bir iki çocuk vardı. Avustralya’dan gelen Charlotte bir an evvel kendi doğduğu ve babasının vatani olan Avustralya’ya dönüp konservatuara, müzik bölümüne gitmek istiyordu. Okuldaki müzik öğretmeni, anne ve babasını çağırıp özellikle müzik üzerine eğitim aldirmaları gerektiğini, kızın üstün olarak adlandırılabilir bir yeteneği olduğunu söylemişti. Dört yıl öncesine kadar Avustralya’da yaşayan Charlotte İstanbul’da kalmak istemiyordu. Burada onun istediği bir okul da yoktu. Amacı Melbourne’da MCM Melbourne

Conservatorium of Music'in sınavlarını kazanmaktı. İlk mezunlarını 1879'da veren bu konservatuar Alice'in rüyalarını süslüyordu. Babasına konuyu açtığında "Söz vermiyorum, elimden geleni yapacağım," demişti. Bu demekti ki annesinin karar vermesi gerekiyordu. Annesi çok asabi olmuştu. Yaşadıkları büyük trajedinin travmasını henüz hiç biri üzerinden atamadığı için ona da hak veriyordu.

"Ne demek daha önce bildirmemiz gerekiyordu? Annem o benim. Ta Didim'den kalktı geldi torununun mezuniyetini görmeye, önceden bilsek tabii ki haber verirdik. Bana yetkiliyi çağırın," diyen, orta yaşlarına varmasına ramak kalmış, karizmatik adam, şoförünün arka kapıyı açmasına fırsat vermeden makam arabası tipindeki lüks aracından çıkarak görevli ile hararetle bir tartışmaya girdi.

Hemen bu olayın önünde, ikiz kızları Tuğba ve Tuğçe'yi ortalarına almış karı koca birbirlerine bakarak, bağırıp çağırın adamı kınayan ifadelerini takındılar.

"Bir kere de kavga etmeden, şu okuldan içeri girdiğini görelim. İlla bir gösteri yapacak. Gerçi kimse takmıyor ama işte, gücü ekmeğinin peşindeki zavallı görevliye yetiyor.

Lakin adamın bağırıldığı bir emniyet mensubuydu. Bir an evvel şu pek kıymetli çocukların töreni bitse de evlerine gitseler diye iş saatinin bitmesini bekliyordu. Polis tam adama cevap verecekken yanlarına sarı at kuyruğu yapmış, kargo pantolon ve askeri desenli tişört giymiş incecik bir kız geldi.

"Merhabalar Doruk ben. Bir yetkili ile görüşmek istemişsiniz. Emrinizdeyim." Ses tonu alaycıydı.

Öfkeyle bağırın adam karşısında kendi çocuğundan hallice birini 'yetkili' olarak görünce önce duraksadı, ardından sesini iyice yükselterek avukat olduğunu, sadece İstanbul'un değil, ülkenin en büyük avukatlık firmasının sahibi olduğunu söyledi. Doruk adamı sakince dinledikten sonra:

"Sizlere bugünün tüm özelliği daha senenin başından bildirilmiş. Okulda sizler gibi çok kıymetli birçok aile var. Konsolos, ba-

kan, ünlü isimler, üst düzey yöneticiler çocuklarını okulumuzda okutuyor. Olası risklere karşı hazır olmak için aldığımız önlemler bunlar. Gelecek kişilerin adlarını bir ay önceden vermişsiniz ve bir gizlilik sözleşmesine imza atmışsınız. Bu kapıdan içeri girecek her bir misafir tek tek araştırılıp, onaylanmış ve adına tanımlanmış QR kodla giriş hakkına sahip olmuş. Şimdi üzülerek annenizi alamayacağımızı bildiririm. Eğer benim yetkim size yetmezse, Emniyet Müdürlüğüne veya Savunma Bakanımıza gitmeniz gerekecek. Lütfen isimleri yazılı kişileri alalım ama önce oğlunuzu. Çünkü törenden önce mini bir prova alacaklarmış. Ha bu arada tören YouTube'dan canlı yayınlanacak, annenizden rica edelim oradan seyretsin.”

Doruk o ufak tefek ve sade halinin aksine o kadar sert ve net konuşmuştu ki, avukat ağzını bile açamadı. Doruk daha sonra hızla sokağın başında duran, içi tam teçhizatlı ve ekranlarla dolu siyah minibüsün içine girdi. Az evvel üzerinden kalktığı meslektaşlarının ortasındaki sandalyeye yeniden oturdu ve gözüyle sokağı izleyen dronların gönderdikleri görüntüleri taramaya başladı.

Bu sırada sürekli söyleniyordu. “Şu saçma tören bitse de gitsek... Üç beş zengin çocuğu kep atacak diye koca emniyeti buraya yığdıkları yetmiyormuş gibi, bir de bizim ekibi araya kattılar. Adama bak yahu; avukatmış da ülkenin en iyisiymiş de... İstersen kâinatın en iyi avukatı ol! Her gün binlerce çocuk mezun oluyor, biz neden özellikle bunları koruyoruz ki? Koskoca ekibin haline bak; Doğuda teröristle uğraşacağımıza burada bebelere bakıcılık yapıyoruz. Aslında yengem de söylemişti; hatta ‘Bir çocuk var, ona özellikle dikkat et,’ diye tembihlemişti. Malum, Mardin'deki o büyük felaketten kurtulan köklü bir ailenin biricik kızı da bugün buradan mezun oluyormuş. Sonra da Kanada'ya göndereceklermiş. Hayır, anlamadığım şey şu: Kızı o kadar okutacaklar, sonra kız memlekete dönüp başka bir aşiret ailesinin oğluyla evlenecek. Aldığı diploma falan bir işe yaramayacak, gidip konakta oturacak. Başka işimiz mi yok sanki? Kim var ki daha bunların arasında?”

Hemen yanında oturan Aslan, “O iş o kadar basit değil Doruk. Bu okul hem çok köklü hem de dünyaca ünlüymüş; o yüzden her

daim çeşitli milletlerden çocuklar okurmuş burada. Özellikle de İstanbul'da görev yapan üst düzey yabancıların ve konsolosların çocukları... Bu yıl aralarında, tam hatırlamıyorum ama bir Afrika ülkesinin Dışişleri Bakanının çocuğu bile varmış. Anlayacağın mesele tamamen diplomatik. Sadece o da değil; sürekli ölüm tehdidi alan dev bir holdingin CEO'sunun çocuğu da burada. Bir de şu dizilerden, reklamlardan tanıdığımız iki büyük ünlünün çocukları var. Kısacası geri kalanlar da hiç yabana atılacak cinsten değil; çoğu burada yaşayan yabancı ailelerin çocukları. Okulu biraz araştırdım da, yıllık ücreti öyle astronomik ki üçümüzün toplam maaşı bile bir çocuğu okutmaya yetmez. Ama mezunlarını da Avrupa ve Amerika'daki okullar havada kapıyormuş. Yurt dışı eğitiminden sonra dönüp en büyük şirketlerde işe başlıyorlar; zaten Türk olanların çoğunun halihazırda aile şirketi var," şeklinde sohbeta karıştı.

Sözü alan Kürşat, "Neyse en fazla üç saate bitecek görev. Bırak yahu zenginin malı, züğürdün çenesi gibi oldu. Sonrasında gidip kafa çekeriz. Şu stresi başka türlü atamayacağım. Yahu teröristlerle savaşmış adamım, bu kadar gerildiğim az iş oldu," dedi.

Aslan bu fikre hemen itiraz etti, daha doğrusu reddetmek zorunda kaldı. Bahanesi çok büyüktü.

"Aman abiciğim, ben bir yere gidemem, şimdi bizimki söylenir durur. Zaten çocuk meselesinden aramız limoni. Sanki motorla dünyayı gezeceğiz diye konuşan biz değilmişiz gibi çocuk da çocuk diye tutturdu. Başlarda 'çocuk istemem' diyen kendi değilmiş gibi, şimdi karşıma geçmiş dudak büküyor. En masum ifadesini takınıp, 'Bizim bir çocuğumuz olmasın mı? Babası gibi yakışıklı olur hem,' diyerek üzerime geliyor. İstemiyorum çocuk falan! İşimiz belli, hayatımız her an pamuk ipliğine bağlı... Kaç yıl flört ettik, ailesinden gizli beraber yaşadık; bir kez bile çocuk dediğini duymadım. Hatta sırf bu yüzden evlenmek istedim onunla; anne olmak istemiyor diye. Eskiden kiminle birlikte olsam daha ikinci günden nişan, düğün ve bebek baskısı başlardı. Bu kız hiçbir talepte bulunmazdı. Şimdi ne değişti de bu kadar ısrar ediyor? Kesin annesi doldurdu bunu. Yahu kardeşim, ben baba olmak istemiyorum, bu kadar!"

Doruk ve Korkut söyleyecek bir şey bulamayınca önlerindeki ekranlara baktılar, gerek okulun bahçesinde ve bina içlerinde, gerekse dışarıda okulun cephesi olan dört sokakta da her şey normal görünüyordu.

Yıllar önce kurulmuş özel güvenlik birliğinin adı Asil'di. Birliği Aslan'ın babası kurmuş, Doruk ve Korkut da bu birliğe dört yıl önce katılmışlar, aynı görevlere gide gele kısa sürede çok yakın dost olmuşlardı. Genelde dış güçlerden gelecek terörle mücadele için kurulmuş bir ekiptiler. Şimdiye kadar hiçbir okulda görev almamışlardı. Ancak öğrencilerin çoğunun yabancı ve bazılarının diplomat çocuğu olması, Türk olanlarının da ülkeyi yönetebilecek kadar güçlü ailelere mensup olması güvenlik önlemlerini çok arttırmıştı. Son on gündür okulu adeta ezberlemişler, her yeri didik didik aramışlar ve her ailenin de geçmişini araştırmışlardı.

Doruk, "Bir pürüz çıkmayacak ben eminim, bu işe çok emek verdik. Önümüzde sadece üç saat kaldı. Sonra felekten bir gece çalarız, hepimize iyi gelir. Sen de takıl bize Aslan, çok durmaz erken dönersin. Yenge sorarsa 'operasyon uzadı' dersin; olur da bizi ararsa arkadayız, biz de aynı şeyi söyleriz," diyerek ortamdaki gerginliği azaltmak istedi.

Havanın şahane olduğu bir Haziran günüydü. Mezuniyete hazırlanan çocuklar, veliler tören yerine alınmadan önce kısa bir dans provası yaptılar. Müzik çok iyiydi, gençlerin kanı kaynıyordu. Hemen hepsi bir iki güne ya lüks yazlıklarına ya da Avrupa veya Amerika'daki uzun tatillerine gideceklerdi. Onlara tören boyunca yardımcı olacak lise bölümünden şaperonlar cüppe ve keplerinin yerlerini, danstan sonra kimin nereye oturacağını, diplomalarını nasıl alacaklarını gösteriyordu. Mekânın içine muhteşem bir neşe ve mutluluk tozu serpilmiş gibiydi. Güvenlik görevlileri dışında herkes şen kahaahalar atıyor, kızlar birbirlerine sarılıyor, erkekler daha 'ağır abi' takılıyordu. Dışardaki veliler özellikle anneler ise marka kıyafetlerini gösterebilecekleri ve bunu anlayabilecek insanlarla dolu bir ortamda bulunmaktan çok memnundu. Öyle ya, bir Elia Tehari ya da Prada parçası giyildiğinde ya da Sevan Bıçak-

çı tasarımı bir mücevher takıldığında bunun diğer annelerce fark edilmesi çok önemliydi. Aralarındaki en sade anne İsveç Konsolosu'nun eşiydi. Bir İsveç markası olan Cos'tan aldığı en sade elbise ile katılmıştı törene.

Herkes birbirine selam verip yerlerine geçmeye başladı. İskemleler çok şık giydirilmiş, üzerlerindeki kumaş minik çiçekli klipslerle sırtlarından büzülmüştü. Kampüsün bahçesinde, törenin yapılacağı alandan da görünen kokteyl mekânı da çok özel hazırlanmıştı.

John veliler sırasında yerini aldığı halde gözü kapıdaydı. Damla daha gelmemişti. Oysa bugün çalışmayacağına söz vermişti. "Siz önden gidin, benim evde bir iki işim var, geliyorum arkanızdan," dediği halde hâlâ ortada görünmüyordu.

Tiyatro salonlarında olduğu gibi, törenin başlamasına on dakika kaldığını bildiren bir anons duyuldu. Ve ardından da son beş dakika bildirildi. Tam sahne ışıkları yanarken Damla kan ter içinde koşarak geldi. Sanki çok zayıfmış ve bu tarz ona çok yakıştırmış gibi; beli açıkta bırakan düşük bel bir kot pantolon ve pek de temiz sayılmayan beyaz bir tişört giymişti. Saçlarına tarak değmediği her halinden belliydi. Oysa smokinini kuşanmış olan John; karısının giymesi için yatağın üzerine hazırladığı o siyah uzun tuvaletin ve topuklu ayakkabıların hayaliyle (ya da onun o kıyafetle gelmesini umarak) bekliyordu. Karşısında bu ortama hiç uymayan pejmürde hali görünce, ona sorgulayan gözlerle baktı. Damla ise özür mü dilediği yoksa kibirlendiği mi belli olmayan bir ifadeyle söze girdi:

"Sizden sonra minik bir işe çağırdılar, eve gidip değişmeye fırsatım olmadı. Aman canım, şu kokoş ve gösteriş budalası kadınlardan çok daha iyiyim böyle. Hadi Jo, asma suratını; alt tarafı beş dakikalık bir saçmalık işte."

John içinden, "İsmim topu topu dört harf, neden daha da kısaltır ki?" diye geçirdi. O an, karısının söylediği her sözün, sergilediği her tavrın artık kendine battığını bir kez daha fark etti. Tek

arzusu, kızlarını da yanına alıp bir an evvel kendi ülkesine dönmekti. Evliliklerinin son virajına girdikleri artık gün gibi aşikârdu; birbirlerinin en ufak hareketine bile tahammülleri kalmamıştı. Yan yana oturduklarında John, göz göze geldiği diğer velilere el sallıyor; Damla ise yüzüne eğreti bir tebessüm ilâştirip onları selamlıyordu.

Başlama anonsu dört dilde verildi, önce Türkçe sonra İngilizce ardından Fransızca ve en son İspanyolca.

Öğrencilerin tören boyunca oturacağı sandalyelerin dizili olduğu büyük platformdaki kürsüye, önce yarı şöhretli bir sunucu çıktı. Okuldaki yabancı öğrencilerin ana dillerinde selam verip hepsini ayrı ayrı “merhabalarla karşıladıktan sonra, ortaokul mezuniyetine hazırlanan çocukları sahneye davet etti. Çocuklar belli bir düzen içinde yerlerini alırken karşılarındaki anne, baba ve diğer aile üyeleri, cep telefonlarını iki elleriyle yatay tutup gösteriyi kaydetmek için sabırsızlanıyordu.

Beş dakika süren dans gösterisi; Nicole Kidman’ın başrolünde olduğu “The Perfect Couple” dizisinin jenerik müziği olan, Meghan Trainor imzalı “Criminals” şarkısı eşliğinde yapıldı. Hatta koreografisi de dizidekiyle neredeyse aynıydı. Tiyatro kulübünün dans hocası, daha yılın başında törenin bu müzikle yapılmasına karar vermişti. Erkek çocuklar öğrenirken biraz zorlanmış olsalar da kızlar dansı çabucak kapmıştı. Şimdi ise sahnede hepsi harikalar yaratıyor; tüller ve şifonlar uçuşurken tam bir uyum içinde dans ediyorlardı. Misafirler için her şey son derece neşeli ve keyifli geçiyordu; ancak bu durum sadece onlar için geçerliydi. İstanbul Emniyeti personeli, gözlerini bile kırpmadan dört bir yanı kollamaya devam ediyordu.

Dans bitince seyirciler ayağa kalktı; mekânda alkış kıyamet koptu, “Bir daha! Bir daha!” sesleri yükseldi. Sonunda yarı ünlü sunucu mikrofona geçip öğrencilerin diplomalarını aldıktan sonra tekrar dans edebileceklerini müjdeleyen anonsu yaptı. Çocuklar, kan ter içinde, daha önce belirlenen sandalyelerine sessizce oturdular. Bu sırada yerlerindeki cübbelerini giyip keplerini taktılar. Hazırlıklar sürerken sunucu da okul müdürünü kürsüye davet etti.

Okulun şanına yakışır biçimde, oldukça şık bir tayyör giymiş gencecik bir hanım, kürsüden kısa ve öz bir konuşma yaptı. Önce dereceyle mezun olan üç öğrenciyi sahneye çağırıp başarı belgeleri ile diplomalarını takdim etti. Ardından sunucu, alfabetik sırayla öğrencilerin isimlerini okumaya başladı. Müdür Hanım sahnenin ortasında yerini almıştı; adı okunan her çocuk kadının yanına geliyor, diplomasını alıyor ve ailesi fotoğraf çekebilirsin diye kısa bir an poz verip yerine dönüyordu.

İki sınıftaki toplam altmış öğrenciden törene katılanların sayısı elli dokuzdu. Çocuklardan biri ağır ateşlendiği için o gün orada olamamıştı. O an kimse bilmese de sonradan o çocuğun sınıfın en şanslı olduğu sık sık dile getirilecekti.

Hepsi diplomalarını alınca hep birlikte ayağa kalktılar. Salonda büyük bir alkış koptu; annelerin çoğu sevinç gözyaşları döküyor, her köşede duygusal anlar yaşıyordu. Sunucu, çocuklara bir kez daha öne çıkmaları için komut verdi. Bu kez cübbe ve kepleriyle aynı dansı sergileyeceklerdi.

Müzik yeniden başladı. Bu kez çok daha coşkulu dans ediyorlardı; hatta ailelerin çoğu da yerlerinden kalkıp çocuklarının hareketlerine acemice eşlik etmeye başladı.

Müzik bitti...

Alkış koptu...

Kepler havaya uçtu...

Tam o sırada, korkunç bir patlama, ailelerinin gözü önünde sahnedeki bütün çocukları havaya uçurdu...

Ülkenin gelmiş geçmiş en büyük felaketi o Haziran ayında yaşandı...

2. BÖLÜM

Sonrasında günlerce, haftalarca hatta yıllarca konuşulacak olan bu korkunç olay, Doruk daha içinde bulunduğu minibüsten çıkıp çocukların olduğu alana doğru koşmaya başlamadan, korkunç fotoğraflar ve başlıklarla sosyal medyaya düşmüştü bile.

“Star Koleji’nde facia!”

“Kep atarken havaya uçtular!”

“Çocuklar ailelerin gözü önünde paramparça oldu.”

“Bu acıya yürek dayanmaz.”

“Okulda yabancı elçilik çocukları da var.”

“Okulun öğrencileri içinde ülkenin önde gelen zenginlerinin çocukları da var.”

“Hedef kimdi?”

Bunların dışında da trol hesaplardan:

“Gâvur icadı yaparsanız böyle olur.”

“Kep atmak da ne demek?”

“Özenti gelenekler bomba ile paramparça oldu.”

Benzeri insanlık dışı paylaşımlar da gelmeye başlamıştı.

Doruk, Aslan ve Korkut deli gibi binaya koşmaya başlarken komutanları onları durdurdu. “Durun! Ne olduğunu henüz bil-

miyoruz. Öncelikle kurşun geçirmez yeleklerinizi giyin ve tam teçhizat olun, kask takmayı ihmal etmeyin,” diyerek talimatlarını sıraladı. O sırada her yerden dumanlarla birlikte çığlıklar yükseliyordu. Okulun bahçesinde inanılmaz bir kaos vardı. Tribünlerde oturan aileler bahçeye doğru merdivenlerden çığlık çığlığa inmeye başlamışlardı.

Asil Grubu'nun üç başarılı personeli, komutanlarının emriyle tam teçhizatlı bir halde okul avlusuna vardıklarında, gördükleri manzara karşısında donakaldılar. Karşılaştıkları dehşet ne ömürleri boyunca rastladıkları ne de akıl sır erdirebilecekleri türden bir şeydi.

Daha iki saat önce özel mezuniyet kıyafetleri içinde, şık ebeveynlerinin eşliğinde neşeye içeri giren o çocuklar; şimdi kanlar içinde yerde uzanıyordu. Bazılarının bedenleri tanınmayacak kadar parçalanmıştı. “Sizce ne olmuş olabilir? Terör mü, doğal gaz mı yoksa manyağın teki mi?” diye mırıldandı Korkut.

Aslan, vaktiyle benzer bir katliamda ailesini kaybetmiş olan Doruk'un yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek konuştu: “İstersen bu işten muafiyetini isteyebilirsin, raporunu ben yazarım. Burada olman senin için doğru değil.”

Doruk, kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı: “Tam da bu sebeple burada olmam lazım. Hiçbir yere gitmiyorum. Umalım da bu bir doğal gaz patlaması olsun; yoksa bunu yapan her kimse, ona en az bir hafta işkence yapıp beni öldürmesi için yalvarta yalvarta canını alırım.”

“Bunu bir insan evladı yapabilir mi gerçekten?” diye sordu Aslan, sesi titreyerek. Korkut, yüzünü acıyla buruşturup enkaza doğru ilk adımı attı: “Haydi arkadaşlar, şu olayı çözmek için harekete geçelim.”

Star Koleji'nde yaşanan korkunç olay, hem ülke hem de dünya basınında birinci haber olarak yer buldu. Hatta bu facianın, 22 Temmuz 2011'de Norveç'teki Utøya Adası'nda 77 gencin ölümüyle sonuçlanan felaketten bile daha sarsıcı olduğu düşünülüyordu.